

Pokora člověka

„Neboť jméno člověk, má právo nosit na čele jen ten, jenž vědomě vstoupil do věků, do proudů skutečného života...čelo vek“.

Abych nebyl jen zvědavý, chci sdělit svými slovy, proč je pro mne důležité být zdrženlivý a zároveň vnímat, jak i jiným „chutná“ život ve světle Pravdy. Evidentně, v čase velké nouze, světa nás, lidí.

Možná bych začal zákonitostmi velkých čísel_počtů, velkých souborů dějů, jež jsou součástí a řiditeli vesmíru. V pojetí lidí, zákonů statistiky a pravděpodobností. Kdy tzv. nahodilost je klíčem i pojmem pro skutečnou hodnotu věcí, jež se vždy zachvívají v zákonech Stvoření.

Aby mohly být zákonitosti uplatněny, je potřebné, aby děje či dílčí jednotlivosti byly náhodně vybrány. Tedy v souladu s tím, že každý prvek výběru má stejnou pravděpodobnost být vybrán. Být uplatněn. Nebo jinak, každý prvek má přiměřenou možnost uplatnit své vlastnosti a schopnosti (tedy hodnoty) v dané úrovni bytí, k danému účelu.

Je-li takový soubor vybrán, vždy se projeví v širších souvislostech. Někam vede, směřuje, má nějakou charakteristiku. Pak je pravděpodobné s větší či menší jistotou, či rizikem, že cílu bude dosaženo. Vyšší pravděpodobnost dává systému řád.

V kosmických technologiích dneška je to nesmírně důležitý nástroj ke splnění mise, protože zde je možná jen jedna chyba. Pokud je chyba jen jedna, a ne závažná, je ještě možná náprava uplatněním toho, co bylo do náhodného výběru již vybráno a má možnost se uplatnit. Jinak dojde k odchýlení od záměru a již neřízená rostoucí pravděpodobnost rizik a ztráty cíle. V podstatě slovy, „odfláknutá“ minulost v kritické chvíli dostihne nejistou přítomnost s výsledkem – ztráta cíle a smyslu. To je nefunkční odpovědnost zúčastněných – „nesprávný náhodný výběr“. Nezpůsobilost.

Každý z nás je na pouti pozdějším stvořením obklopen všemoudrostí. Pozemsky řečeno, jsme obklopeni a prorosteni schopnostmi a vlastnostmi jistých forem bytí, jež mají stejnou možnost se uplatnit v konání osobního života. Už jen chybí ten správný náhodný výběr k rozhodování.

Lidský život se totiž již dávno neřídí náhodným výběrem. Je řízen důsledky nesprávného, jednostranného výběru. Ve výběru pro pouť člověka není to podstatné, „všemoudrost“ ducha, jeho světlo. A tak jsou do souborů výběru života vybírány prvky převážně pozemské, druhořadé, prvky nouze a odklonu od světla, jež jsou v celku odklonem od přirozenosti. Pozemské vědomí je tak nevidí, proto nouze „osvětluje“ sama sebou prožívání člověka a směřuje jej neomylně na cesty do víru nouze a ztracení.

Budu mluvit o lidech, kterých se dotklo Slovo a těch, kteří opravdu touží po Pravdě.

Prohlédnu-li si příkladně internet, najdu mnoho úsilí i práce. Žel pravděpodobnost, že se některý z autorů řídí „náhodným výběrem“ je malá. V rozhodné většině jsou ovlivněni sami sebou, svými představami a podněty, které k nim ze světů doléhají, žádaje si neodbytně pozornost i potřebu napravovat mnohé. Vlastně všechno.

To ale potřebuje plnou sílu ducha, má-li dojít k rezonanci se „systémem“ (řádem) Stvoření. Je-li tato síla v prozření nedostatečná, a navíc poutána do sfér blízké i celosvětové nouze, nemá způsobilost pro onen náhodný výběr. Nedostatečnost však nemůže budovat nádheru Páně, naopak, posiluje jemnohmotné křoví a záhaly. A tak je poutáno i to málo duchovní síly.

Opět jenom maličkost, ale nezměrných důsledků, jež je ve slovech: „Víra se musí stát přesvědčením“.

Pojem víra je téměř všemi uchopen jako pozemský „předpoklad“. Tedy, člověk sáhne do své paměti a životních zkušeností, svých vizí, představ a vyznání, svých názorů a usiluje o potvrzení předpokladu důkazem. Tímto způsobem se pak dopídí k „správnosti“ předpokladu a říká tomu osobní přesvědčení a žije v tom. Zpravidla však skutečného **důkazu** ani nedosáhne.

Nejedná se o náhodný výběr. Protože sám oživený předpoklad přiřadil jednostrannou správnost vlastním prožitkům a myšlenkám. Zformovalo se něco jiného, argument. Pojem víra není věcí oživené pozemskosti ani důsledků karmy, ale je přímý důsledek oživené schopnosti ducha. A není-li vyzařování ducha ve vnímání dostatečně přítomno, pak je vždy výběr pro poznání nesprávný. Přítomnost ducha v náhodném výběru je základní podmínka! Což má i charakteristický rys, vlídnost.

Náhoda a **náhodný** není pojem pro zmatečnost a běh věcí bez celkového řádu, nýbrž jsou věci či ději postavenými na jisté **hodnotě**. Podobně je to s pojmem **rozhodnost**, což je výběr mezi hodnotami. Hod – god – dobro. V přírodě je to přítomnost (působení) bytostného, co jí dává hodnotu a řadí do systému dějů.

Soudobý umdlévající duch (zatemnělý) se pozemsky projevuje strachem, jež má mnohé formy. Spící duch pak neklidem a nezřídká bezcitností. V nitrech mnohých však duch bojuje o své přežití, což se projevuje touhou, hledáním, jež ale nemají jasný cíl, dokud se velikost duchovní nouze nedotkne vyzařování Slova.

Žel nelze dnes vůbec ani předpokládat, že by se hledajícího dotklo Slovo v jeho plné čistotě. Protože Slovo je poskytnuto vážně hledajícím lidem v záhalu, v podobě lidstvu srozumitelného slova. Slovo samo je „vysoko na skále“, na skutečném přesvědčení a hledající se k němu musí propracovat skrze záhaly a výrazy vlastního pojetí slov. Tento záhal je žel prorosten těžkou karmou lidstva, kterou jsme všichni „impregnování“.

Nu a sotva se opravdově hledajícího dotkne světlejší záhal slova a jeho duch touto inspirací procitá, to procitání ihned prožhaví i onu „impregnaci“ a mnohé je opět ztraceno již při svém **rodu**. Důkazem toho je stále nebezpečí připojování mnohonásobně přepracovaných poznatků minulosti i soudobosti lidstva, či poučných a zajímavých věcí, k průchodům v záhalech Slova. Ano, v mnohém tom vnějším je pravda i potřeba, ale slabé vyzařování ducha (jeho expirace) není schopno dostatečně správného (náhodného) výběru a slábne pod klenbou vlastní „impregnace“. Inspirace je ihned kalena a oslabena.

Žel ta „impregnace“ je vrostena ve všem. V každodenním myšlení, vztahům k okolí, slovní komunikaci, v základních potravinách, ve vodě, v ovzduší, veřejné komunikaci, v působení státu, ve vibracích výrobních prostředků i ve vnímavosti. Dokonce i v pobožnostech.

Hledající člověk však musí jít již od počátku přímou cestou, ke Slovu, protože ty věci, které se mu na cestě jeví jako potřebnými a nezbytnými, jsou až pro pronikavější jas jeho ducha. Ten jedině, a jeho moc, si vybere vždy to správné i ve správném pořadí. Protože všemoudrost mu „zajistila“ dostupnost Slova z každého místa Stvoření. Člověk si nemůže dnes vybírat věci, jak se mu právě hodí, jak on je o nich „přesvědčen“, co on považuje za správné, nýbrž jeho ještě slabý duch musí být vždy od počátku při tom, přítomen. On doslova rozhodne, byť ještě slabý, co je potřebné a směr, kudy se člověk krůček za krůčkem bude a musí ubírat. Nemá-li mu vzniknout škoda. To je teprve počátek toho nového. Člověk se musí nejprve nalézt. Nejen na této malé zemi a svém vymezeném prostoru, ale v celém svém bytí.

To se děje ve výrazu mantra. Jehož původ nemá nic společného se zeměmi východu, nýbrž jen s východiskem vyzařování. Ve výrazu „mantra“ je počátek vědění o vlastní pokoře.

Nuže, jeden malý průchod.

Když Syn Člověka dával Slovu pozemskou formu a „výživnou hodnotu“, **záhal**, tak On sám stál na pevném **základě**. Stál ve Slovu, na jeho přímém vyzařování, On byl částí tohoto Slova, zakotven v Něm. On záhaly pro sebe v čase pozemského působení nepotřeboval, potřebujeme je my, lidé. Potřebujeme je k nalezení se a zakotvení, k pevnému základu. A tím základem pro člověka je funkční duchovno. Nelze však říci: „lidé se přece dorozumívají slovy a slovům své řeči rozumí“. To jsou totiž jen jejich dohody, že pod jistými slovy rozumí, co vzájemně chtějí. Ale těmito dohodnutými slovy vůbec nemohou prožívat přírodu ani Stvoření. Tyto formy tvůrčího vyzařování neznají dílčí lidské dohody, jen zákonitosti. Za- **kony**, tj. dění a formování v krouživém řádu, v rodu.

Živoucí vnímání slova duchovno je člověku **neznámo**. Proto potřebuje **poznání**. Jako nevědomý potřebuje jít cestou od Z k A. Od slabých výběžků duchovna k jeho plné moci. Spirálový pohyb vědomé vůle (**Z**) se skrze pozemskou (v touze) víru (**N**) dopravuje k duchovní síle (**A**). Až tehdy celého člověka prochvěje ono **ZNA**.

Záhal je součástí poznávání. Pojem **záhal**, **hálka**, **hala** je forma. **Hálka** je **schrána** je i **schránou** ducha v jeho vývoji (**chrání** jej). Až vědoucí duch, jenž naplňuje svůj vývoj, má již **schránu** z věčného vyzařování. Ta je zároveň pak **chrámem** i štítem jeho ducha. Dar nevědomé víry (**N**), (v úsilí hledajícího ducha) se, z výrazu **schrána**, proměnil v dění duchovní lásky (**M**). **Chrást**.

Dar lidské vůle **V** získává duchovní moc v přímém spoluzachvívání v **Í** (duchovní moc Boží síly), člověk **Ví**. () Až pak může následovat vě-dění. Což je **konání** na základě **poznání**. Člověk pak **koná** již správně **od A do Z** (alfa a omega). Teprve pak je skutečně **kon AZ** - kněz. **Koná** dle zákonitostí, v **souladu** se záměrem Stvoření.

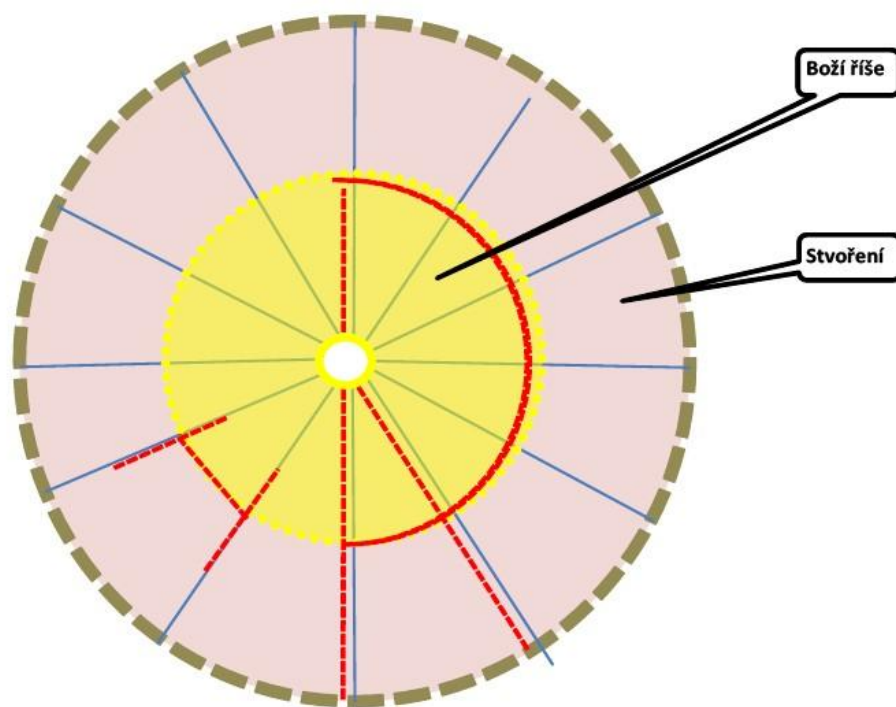
Tedy, poznávání jde cestou od Z k A. On došel k **poznání** a smí konat. A jeho konání je vedeno duchovní vůlí (vůlí duchovna), skrze pozemský pohyb ve víře (v naději - nad ději) k dalšímu stupni poznání. Víra se stává dílčím přesvědčením. Vývojem bez konce, přičemž krb myšlenek je udržován čistý. Přes-věd-čení Přes vědění k činění.

Je zde i další slovo - výraz. **Soulad, vláda, klad, i vlídnost**, jsou pojmy pro dění **ladu**, tedy systému formující harmonie. Což je totéž, jako že všechny prvky mají stejnou pravděpodobnost a byly vybírány (oživovány) pro jistý záměr. Ty poznané i ty nepoznané. Čím více poznané, tím vyšší pravděpodobnost naplnění záměru. Tím je ale záměr **vlády** ducha v pozdějším Stvoření.

Boží říše Stvoření

Pokud je vyvíjející se lidské duchovno v bytostné **ochraně** (ve všech souvislostech) není vláda ducha plně možná. Pohlavní síla není plně funkční pro vládu. Respektive. Je možná jen ve spolupůsobení pro vývoj schránky (pozemské i duševní). Stane-li se však člověk knězem, stává se zároveň **vládcem**, harmonizujícím prvkem v dané úrovni bytí. Protože skrze něj působí v čisté podobě duchovní láska, jež je nejmocnější silou ve Stvoření. On **klade** základní, úhelné kameny do díla Stvoření, tím je kotví a povznáší k onomu **PRA**. Pravda je „**PRA v Da**“. Tedy spoluzachvívání se v **PRA**. Přičemž **DA** je přitakání pro tvoření v duchovní síle.

Obrázek k **PRA**

Jsme u záhalů Slova. Slova, do kterých zahalil Slovo Syn Člověka, jež nejsou a nebyla určena člověku, jak je nezřídka chápáno, ale byla vyvinuta a připravena pro účel Syna Člověka. Proto On měl k tomu i speciální psací stroj s latinkou a nemaloval jemnohmotné děje, přestože uměl krásně malovat.

Až kruhy vyvolených kolem jeho vyzařování měly přiblížit Slovo lidem skrze osobní vyzařování těchto povolanych v poznání. Protože slova a jejich obsah musí být vždy v

souladu (harmonii) s daným prostředím a způsobností lidí, aby je vedla k tvůrčímu prožívání. Ze slov autora Poselství víme, že úpadek lidstva se projevil i na německém slovu a k tomu na nedostatečné duchovní moci vyvolených. Tedy forma slova a harmonie s jeho obsahem neměla dostatečnou sílu otřást strnulou duševní schránou lidí. Zřejmě proto ta slova "víra se musí stát přesvědčením". Protože přesvědčení není strnulý argument, ale živá věc duše. Její jasný úd, zářivý sloup. Je vůdčí řád jemné hmoty prozářené duchem.

Vrátím se nyní ke slovům naší rodné řeči. Máme velké štěstí, a tedy i plynoucí **povinnost**, že záhal Slova je i v naší rodné řeči. Štěstí v tom, že je zde naděje procitnutí síly ducha a proto také povinnost prokopat se ke Slovu v duchovně přiměřené formě. Tak, aby se „důsledky temné minulosti střetly s duchovní (již jasnou) přítomností“. To však nespočívá v hrabání se v textech ve smyslu lidských dohod a výkladů, v nouzi a jejich možných nápravách, ale budovat a přímo rozvíjet z darů Slova řád. (Shůry je to „dar“ v pozemském „řád“ - rad dar).

Je zde dar rodné řeči, co tedy brání tomu, aby byl změněn na řád (systém) pro nalézání Slova? Ne na něco, v čem člověk opět zemdlí, nýbrž to, co se skví jednoduchostí – jedním konkrétním duchem. Duch netrpí mnohostrannou mluvou, jeho řeč je beze slov (maximálně ANO NE), v jasných živých i **nádherných** obrazech.

Nádhera je výraz pudící k vnitřnímu pohybu v prostoru. Nad-hera, má v základu **hra**. H je otevřené A. Svatá hláska. Je to duchovní A, které je otevřeno na nejvyšší hranici Stvoření. Také **gra**. G-Grál. Nu a RA je znak pro vyzařování. **R** – světlo v lidském. **A** - síla v duchovním. **RA** je znak pro čisté duchovní vyzařování. HRA pak výrazem pro harmonii Světla ve Stvoření, pro zářivou hudbu sfér.

V oživené úrodné půdě má být zaseté semínko zalito „slzou pokory“. Nikoli obrazně, ale ve skutečném řádu s darem slova.

Slza je vláhou ducha, pokora je osobní čisté vyzařování mající zářivě fialovou barvu, především v tom nejjemnějším, v **koroně** aury. Aury, jež je souborem (věncem) lidského vyzařování.

Výraz pokora je správně chápán jako ctnost, stěží však uchopitelná pozemským vnímáním. Slovo **pokora** samo má svůj kořen v **KOR, KORA** (z toho výrazy pokora, kořen, kůra, korona a podobně).

Korona aury, ve věnci záření, souvisí s vstupní a výstupní branou duše v astrální sféře. A lidská řeč je tak jedním z významných prvků náhodného výběru pro živost astrální úrovně. Pokora je pak děj vědomého konání v souladu s osobním věncem vyzařování. Kterého nejpatrnějším ukazatelem je výraz oka.

Soulad, jednota, však musí být nejprve nalezeny. K tomu slouží ona, již dříve uvedená, „mantra“.

Man T Ra je živý obraz v „člověk - v přírodě – s věncem osobního vyzařování“. Poznání osobní „mantry“ je zároveň nultým stupněm vědomého souladu s osobním věncem záření. „Místem“ obratu. Zde začíná lidská pokora a její vetkávání do velké Pokory. První krok v plnění **povinností** vůči Stvořiteli. **PRA v DA**.

V Komni 11.1.2017